

SZIVÁRVÁNY

2001.
JÚNIUS

6

MÉSZELY JÓZSEF

CSOKROT HOZTUNK

Csokrot hoztunk,
Rózsacsokrot
Ma az iskolába,
Azt is tudjuk,
Kinek adjuk,
Nem kapja hiába.

Szeretetért
Szeretettel
Hozzuk ma csokrunkat,
S hálás szóval
Őt köszöntjük,
A jó tanítónkat.

BAK SÁRA rajza

LÉVAY ERZSÉBET

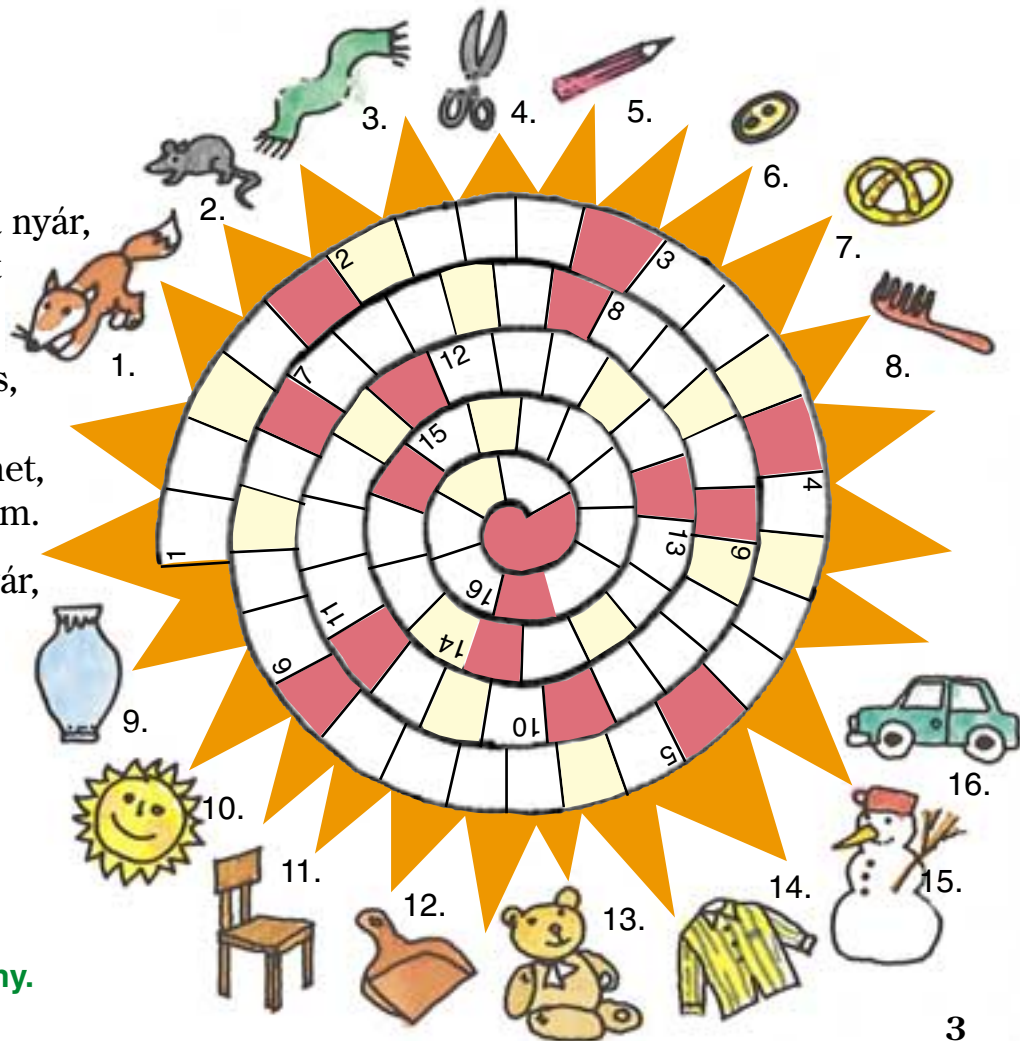
JÚNIUSBAN

Én szeretem az iskolát,
de nem bánom, hogy jön a nyár,
s mostantól jó pár héten át
a tanterem hiába vár.

Mert hasznos ám a tanulás,
de sajnos azt is jól tudom,
ha nincs soha egy kis szünet,
megfájdul hátam s kobakom.

Hát ezért jó, hogy jön a nyár,
és bezárják az iskolát.
Hogy örül majd a jó öreg,
ha szeptemberben újra lát!

Töltsd ki a rejtvényt.
A sárga kockák betűiből
kiolvashatod,
mit kíván neked a Szivárvány.

MIRNICS ZSUZSA
CSICSÓKA

Csicsóka lógatja a zsineget.

Előtte a Kis-Duna, fölötté a tölgyfa lombja, három méterre tőle Ádám.

Csicsóka nagy igyekezettel tartja a botot. Mukanni sem mer, nehogy elriassa a halakat. Csak néha pillant Ádám felé.

Ádám laza, legényes és könnyed tartással fogja a botot. Ő a vérbeli horgász és a nagy tesó egyszerre.

Nap mint nap lejárunk a Kis-Dunára, a gyerekek hol fürödnek, hol játszanak. Estefelé aztán Ádám keres egy csendes, "igazán jó" horgászhelyet, és bevetik a csalit.

Amikor első alkalommal horgára akadt egy napkárász, Csicsóka pityeregni kezdett.

– Engedjük vissza! – könyörgött.

– Úgyse ér semmit, olyan kicsi! – mondta Ádám fitymálva és irigyen, mert neki nem volt még egy olyan kis kapása sem. A napkárász, Csicsóka öröme-re, visszakerült a Dunába.

Csicsóka azóta nem fogott több halat, de azt hiszem, voltaképpen boldog, hogy elkerüli horgát a zsákmány. Sajnos, nemcsak az övét, hanem az Ádámét is. Így hát amikor megfeszül Csicsóka zsinege, Ádám odaugrik.

– Tekerd!

De Csicsóka nem tekeri. Ádám kikapja a kezéből a botot, és lassú, megfontolt mozdulattal jobbra-balra lengeti. Fárasztja a zsákmányt – közben tekeri a zsineget. Komoly

zsákmány ígérkezik, mert a zsineg ugyancsak megfeszül.

Csicsóka elkezd kiabálni:

– Halacskám, édes halacskám, menj vissza! Buta halacska, megesznek az emberek... Halacska, halacskám!

Le-föl szaladgál a parton, hadonászik, két varkocsa kalimpál. Csakhogy be nem ugrik a vízbe.

A kiabálásra ott terem egy ikerpár, egy nagy hasú bácsi, egy szalmakalapos asszonyság, két iskolás lány, és odarohan három horgász. Ádám mit sem törődik Csicsókával, a közönségnek tart bemutatót: szakszerűen utaztatja kifelé a horgot.

A három horgász már a hal súlyát találgatja, amikor előbukkan a zsákmány: egy szép nagy, karvastagságú, göcsörtös – faág.

A nézőközönség mosolyog és távozik. Ádám haragosan rúgja el magától az ágot, megüti a lábát, ettől még dühösebb lesz. Csicsóka felderül, megtörli az orrát, és dúdolni kezd. Útban hazafelé elmeséli, otthon pedig lerajzolja, elénekli, sőt el is zenéli a történetet az icipici buta halról, amelyik megette egy

kislány horgáról a finom galacsint, aztán elúszott, és elcsente a falatot egy másik horgász csalijáról, meg egy harmadikéről is, és úszott, és úszott le a Dunán a tenger felé, és minden finom horgászfalatot felfalt, és megnőtt, és világított, mint a napocska, és mindenki őt szeretete volna kifogni...

Sejtettem, hogy Csicsóka horgászatának egyszer s mindenkorra vége.

De két nap múlva mit látok? Ádám veszi a pecabotját, és Csicsókára néz:

– No?

És Csicsóka ugrik.

És megint átszellemülten tartja a horgászbótot. Szeme sarkából néha Ádámra néz, és amikor azt hiszi, senki sem látja-hallja, azt suttogja:

– Buta kis hal, ússzál gyorsan... okos kis hal, ússzál messzire innen!

SZABÓ ZELMIRA rajza

TOLNA ÉVA

GERGŐ RAJZA

– Az a legkönnyebb dolog,
ha halacsát rajzolok –
mondta Gergő egy napon.
A halacska azon nyomban
megjelent a papíron.

– Nincs testvérem, se barátom?
Hol a vizem? Azt sem látom –
búsult az árva halacska.

– Meglepetés! – kiált Gergő. –
Vizet szolgál fel a macska.

– Jaj, a macskát nem szeretem,
ellenségem lehet nekem.

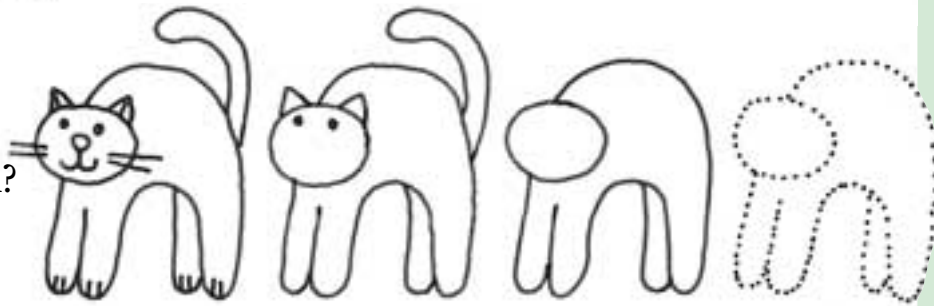
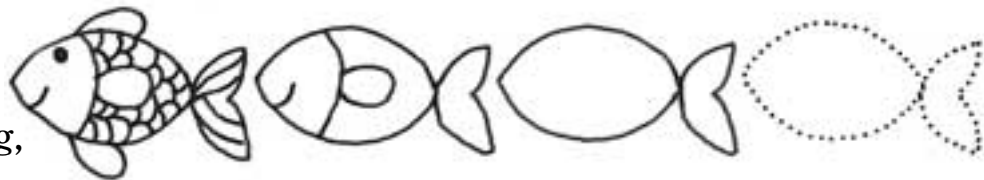
Feltálalhat vacsorára...

Barátságna ez az ára.

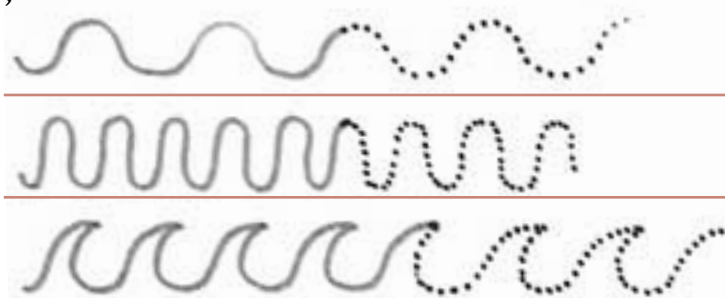
– Ne búsulj, te kis halacska,
hiszen ez csak játékmacska.

Én játékból rajzolok.

Rajzolni a leggyorsabban
macskát s halacsát tudok.

Rajzolj te is halacsát és macskát, s színezd is ki.

Ide rajzolj hullámokat, hadd lubickoljon a halacska.

BENEDEK ELEK

HOGYAN KELL GÓLYÁT RAJZOLNI?

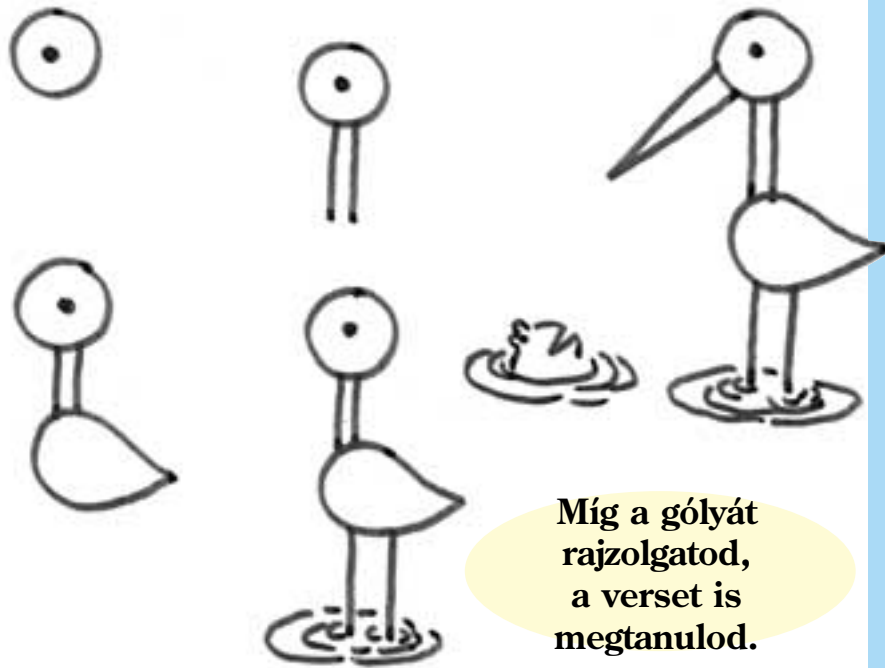
Itt egy kis pont áll magába',
Bekerítjük karikába.

Két kis zsinór lóg le róla,
No, no! Ez még nem a gólya!

A tojása kerek, hegyes...
Mindjárt itt áll a vén begyes.

Hurkapálca a két lába,
Avval gázol a mocsárba.

Hosszú csőre békát keres...
Itt a gólya! Mindjárt megesz!

Míg a gólyát
rajzolgatod,
a verset is
megtanulod.

BUDA FERENC – GRYLLUS VILMOS

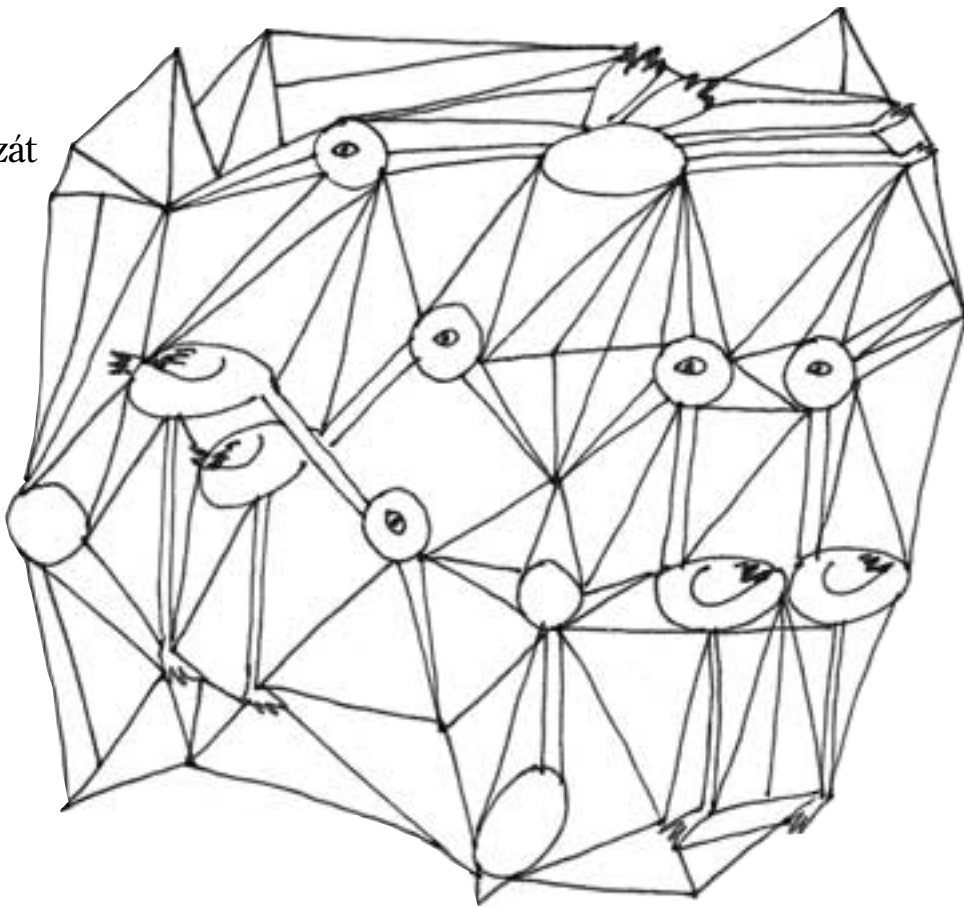

KERCSÓ ATTILA

TUD-E?

Hogy bír állni órák hosszát
fállábon a gólya?
Mintha fehér-fekete
jelzőzászló volna,
vagy az árboc tetején
hallgatózó matróz
vallatja a szeleket,
melyik milyen hírt hoz.
Amíg ott áll, álldogál,
meglepi az álom.
Vajon tud-e aludni
a gólya fállábon?

**Próbáld megszámolni,
hány gólya álldogál és
röpköd itt össze-vissza?
Amelyiket megtaláltad,
satírozd be.**

A HÁROM SELYP LEÁNY

Népmese

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy özvegyasszony. De nem magában élt, volt neki három lánya is. Szépek voltak, csinosak voltak, de mind a hárman olyan selypesen beszéltek, mintha egy foguk se lett volna. Már ugyancsak ott volt az idejük, hogy férjhez menjenek, de amint megszólaltak, minden legénynek elment tőlük a kedve.

Egyszer egy idegen legény jött a faluba leánynézőbe. Elment az özvegyasszonyhoz is. Az asszony mindjárt kávé tett fel, hogy majd megkínálja a legényt, a lányoknak meg megparancsolta, hogy egyik se szóljon egy szót sem, majd beszél ő helyettük.

Be is állított a legény, még a széket is letölték neki. Beszért annyit az öregasszony, hogy a legény alig jutott szóhoz, a lányok meg hallgattak, mint a tojásban a csirke. Egyszer csak elkezdett futni a tej. Elkiáltja magát

a nagyobbik leány:

– Put a té, put a té!

A közbülső meg mindjárt rámondja:

– Ne főlj, te, nem fabad befélni!

De a legkisebbik se hagyja:

– De drága a té, péndér addák!

A legény csak nézett széjjel, s úgy elment, hogy még a kávé se várta meg. Talán még most is házasodik, ha eddig meg nem házasodott.

FALU VÉGÉN VAN A BOLT,
KERESS MAGADHOZ VALÓT.

ÉN MOST KIMEGYEK,
HA BEJÖVÖK, BENT LESZEK,
KIVÁLASZTOM, KI A PÁROM:
EGY, KETTŐ, HÁROM.

EGY, KETTŐ, HÁROM,
NEKEM NINCSEN PÁROM.

SZEDTEM VIRÁGOT, SÁRGÁ TULIPÁNT, FEHÉR REZEDÁT.
VALAKINEK ODAADOM, DE ELŐBB MÉG MEGSZÁMOLOM.
HA RÁD JUT A TIZENHÁROM, TE LESZEL A PÁROM!

BAK SÁRA rajza

Kit szeretsz?

Két gyermek – magasba emelt kezében bottal vagy kendővel – kaput tart. Ellentétes irányban haladnak a körrel. A dal végén a karjukat hirtelen leengedik. Az előttük álló gyermeket megkérdik: “Kit szeretsz?” A kérdezett társai közül megnevez valakit, és ha már “vallott”, átugorja az alacsonyra tartott botot vagy kendőt.

Szőj huzatot a párnákra. Figyelj, hogy találjon a szín és a minta is.

A BOLONDOT KERESŐ FÉRJ

Népmese

Egy asszony panaszkodott a szomszéd-asszonyának, hogy sose találja meg a tojásokat, mert a tyúkjá eltojik valahová. Az meg azt tanácsolta neki, hogy tegyen a fészkére valami fehérret, akkor majd ott marad a tyúk, és nem rakja el máshová a tojásait.

Az asszony bemegy az istállóba, eloldja a fehér lovat, és viszi a fészekre. Kérdi az ura:

– Mit csinálsz, te asszony?

– Viszem ezt a lovat a tyúk fészkére. A szomszédasszony azt mondta, ha valami fehérret teszek a fészekre, akkor a tyúkom nem tojik el máshová.

Méregbe gurul az ember. Se szó, se be-

széd, fogja a kalapját, és megindul.

A kapuból még visszaszól:

– Én most elmegyek innen. Addig vissza se jövök, amíg még egy olyan bolondot nem találok, mint te.

Ahogy megy, útközben betér a komaasszonyához elbúcsúzni. Belép az udvarra, látja ám, hogy a komaasszonya ijedten kergeti a turkáló disznót.

– Mit hajkurászod a disznót, komámasszony? – kérdi tőle.

– Hogyne hajtánám! Hát nem látja kend, hogy az átkozottja bele akar bújni a földbe? Azt már csak nem hagyom!

– No, nem kellett messzire mennem, hogy olyan bolondot találjak, mint a feleségem – mondta.

Azzal megfordult és hazaballagott.

Nos, megint eltelt egy tanév. Immár én is kiveszem a nyári szabadságomat, szeptemberig kevesebbet írok nektek, mert sok a munka otthon, az Erdőben: mindenfélet el kell tennünk kedves Feleségemmel, Tipetupával, hogy télen majd ne nélkülözzünk, és ne kelljen majd Hörcsöghöz mennünk egy kis falnivalóért – mint a muzsikáskedvű Tücsöknek a szorgalmas Hangyához.

Legnagyobb örömet mostanában azok az elsős barátaim szereztek, akik

Cseh Júlia, Gelence

első saját kézzel írt levelüket nekem címezték. Nagyon büszke vagyok rájuk, s Mindannyiatokra, akik levelet, rajzot küldtetek nekem.

Megköszönöm magyarvalkói, zetelaki és kápolnásfalvi barátaim küldeményeit. Külön-külön szerettem volna válaszolni mindenküknek, de Istennek hála eléggé sokan vannak, öreg bácsi barátom pedig nem győzne ennyi

levelet lekopogni rozzant írógépén.

Jaj, valamit el kell mesélnem! Képzeljétek, húsvét hétfőjén természetesen megöntöztem kedves Feleségemet, Tipetupát, mégpedig ibolyaharmattal. Kérdeztem Kuku csit – ő nem jön? Azt mondta, ilyesmire nem ér rá, mivel hogy őkelme húsvét hétfőjén is megfeszített munkát végez a mezőgazdaságban. Jó. Mondtam Tipetupának egy szép verset, utána megöntöztem, kaptam egy pusztit, egy gyönyörű pettyes madártojást –

és képzeljétek, valahonnan elővett mézbe eltett, négybevágott mogyoróbelet is!

Amikor ezt Kukuci megtudta, már késő volt, és csak szerdán jelent meg Típetupánál, hogy ő mostan öntözni jött.

**Szász István,
Homoródalmás**

Kedves Feleségem azonban nem szégyenlős: kitette a szűrét.

De azért Kukuci nem haragszik (Típetupára nem is lehet), inkább már is készül a jövő húsvétra, hogy le ne maradjon a finomságokról.

Őszintén szólva, vártam már a nyarat, de most, hogy itt van, a szépséges, szőlőtermő őszt is várom, nem is a szőlőért: azért, mert akkortól aztán megint kapom a leveleket Tőletek – és válaszolok is

rájuk. De azért nyáron is írhattok. És kívánok nektek nagyon boldog vakációt!

Melyhez hasonló jókat,
CSIIPIKE

**Bartalis Zsuzsánna,
Gyergyószentmiklós**

**Máté Csongor,
Gyergyószentmiklós**

Címlap: Kocsis Raluca, Nagyvárad	SZIVÁRVÁNY, kisgyermekes képes lapja. XXII. évfolyam. 246. szám. Kiadja a NAPSUGÁR Kft. Szerkesztik: ZSIGMOND EMESE (főszerkesztő), MÜLLER KATI. A szerkesztőség postacíme: 3400 Cluj, Str. L. Rebreanu Nr. 58. ap. 28. C.P. 137. Telefon/Fax: 064/141323. E-mail: napsugar@mail.dntcj.ro Megrendelhető a szerkesztőség címén. A lapok árát a következő bankszámlára várjuk: Cont 2511.1-569.1/ROL. B.C.R., SUC. CLUJ S.C. NAPSUGÁR - EDITURA S.R.L. Készült a kolozsvári TIPOHOLDING Rt. Nyomdájában. ISSN 1221-776x. Ára 6000 lej
---	--

Ilyen-olyan, tarkabarka

Volt egyszer egy
Ilyen-olyan, tarkabarka iskola.
Abban volt tíz
Ilyen-olyan, tarkabarka leányka.
Azok mellett
Ilyen-olyan, tarkabarka fiúcska.
Tanította egy
Ilyen-olyan, tarkabarka tanárka.

Volt sok
Ilyen-olyan, tarkabarka könyvecske,
Amiben sok
Ilyen-olyan, tarkabarka betűcske.
Jól tanult az
Ilyen-olyan, tarkabarka kislányka.
Rosszul számolt az
Ilyen-olyan, tarkabarka fiúcska.
Eljön majd az
Ilyen-olyan, tarkabarka év vége,
S mindent tud az
Ilyen-olyan, tarkabarka emberke.

Cseh Orsolya, Sepsiszentgyörgy

**Lőrinczi András,
Marosvásárhely**

Balogh Péter, Kolozsvár

A vándor nyulacska

Egyszer egy nyulacska azt
mondta a gazdájának:

– Elmegyek vándorútra!

Hátára vetette répával teli
tarisznáját, és elindult. Ment,
mendegélt, míg az erdőbe
nem ért. Ott találkozott a farkassal.

– Hová mész, nyulacska? –
kérdezte a farkas.

– Vándorútra – felelte a nyúl.
– Mit fogsz enni, nyulacska?
– Finom farkashúst.

A farkas, mikor ezt meghall-
lotta, úgy elfutott, hogy csak a
nyoma maradt. A nyulacska ki-
pakolta a tarisznájából a ré-
pát, és jóízűen megette, jót
mulatva azon, hogy becsapta a
farkast.

**Strumenschi Orsolya,
Nagyvárad**

Megy a kocsi

Megy a kocsi az utcán,
a falusi utcán.

Elmegy kirándulni,
fehér bodzát szedni.

Megy, megy, mendegél
a falusi úton,
a barátosi úton.

Megy, megy, mendegél,
ameddig odaér.

Zágoni János, Kovászna

Bella és a ló

Volt egyszer egy kislány, Bella, aki nagyon szerette a lovakat. Az apja nem tudott lovat venni neki, mert nem volt, ahol tartsák. Születésnapjára a szülei elvitték lovagolni.

Édesapja addig dolgozott, és spórolta a pénzt, amíg tudott venni egy házat és egy istállót. Végül megvették a lovat. Pejónak nevezték.

Boldogan éltek, amíg meg nem haltak.

Enceanu Anita, Brassó

Nyár

Tavas, tavasz,
édes tavasz!

Elsuhantál –
itt maradtam.

Tavas elment –
nyár utána.

Mind az egész
világ látta!

Szilágyi Panna,
Vargyas

BUKFI, BUKFENC,

Vágd ki a cicát és a macit. A rajz szerint hajtogasd és ragaszd össze, de mielőtt lezárnád, pottyints bele egy-egy üvegolyót. Tedd sima, lejtős felületre. Melyik bukfen-czik ügyesebben?

A CICERÓ KIADÓ JÁTÉKOS
BARKÁCSKÖNYVE NYOMÁN

BUK- FERENC

